

Arrest

nr. 325 522 van 22 april 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat J DIENI**
 Rue Pasteur 37
 4430 ANS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2025.

Gezien het uitstel verleend ter terechtzitting van 25 februari 2025 waarbij de behandeling van het beroep wordt verdaagd naar 11 maart 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J. DIENI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker diende op 14 september 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Hij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) op 6 oktober 2023.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 27 februari 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze wordt thans bestreden en luidt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan van pasthoen origine. U bent een soennitisch moslim. U bent geboren in Bahrabad, een dorp in het district Behsud van de provincie Nangarhar. U woonde daar tot aan uw vertrek samen met uw ouders en uw drie jongere broers. U ging er naar school tot aan de machtsovername en volgde ook lessen in de moskee. Uw moeder en broers zijn momenteel nog in Bahrabad waar ze verblijven in het huis van uw maternale oom. Uw vader bent u tijdens uw vlucht kwijtgeraakt in Iran. Sindsdien hebt u niets meer van hem vernomen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan. Uw vader is tijdens zijn professionele carrière in dienst geweest van het Afghaanse leger en verschillende buitenlandse mogendheden. In het begin van zijn loopbaan werkte hij als bewaker voor de Chinezen. In 2014 ging hij in dienst bij het Afghaanse leger waar hij regelmatig mee op missie ging met de Amerikaanse troepen. Hij werkte er als mekanieker. Rond 2015/2016 ontving uw vader een dreigbrief van de taliban vanwege zijn job bij de (buitenlandse) overheden. In 2017 besloot uw vader van werk te veranderen vanwege aanhoudende persoonlijke - en telefonische bedreigingen. Tot aan de machtsovername werkte uw vader als bodyguard van de burgemeester van Jalalabad, L. A. K. Ook u werd ooit een keer benaderd door de iman van het dorp. Hij was lid van de taliban en bedreigde u en uw gehele familie omwille van uw vaders tewerkstelling. Toen de taliban aan de macht kwamen op 15 augustus 2021 besloot uw vader dat het te gevaarlijk werd waarna hij besloot om samen met u Afghanistan te ontvluchten. Vervolgens reisde u via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Frankrijk naar België. U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 14 september 2022. Na uw vertrek zijn de taliban nog meerdere keren bij uw huis langs geweest op zoek naar uw vader en de rest van uw familie.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd te worden door de taliban vanwege uw vaders tewerkstelling bij de (buitenlandse) overheden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: de taskara's van u en uw vader, verschillende certificaten van uw vaders tijd in het Afghaanse leger, certificaten van zijn tewerkstelling bij de Chinezen, foto's van uw vader in het leger, twee bankkaarten van uw vader, een dreigbrief van de taliban, een foto van u en uw vader en de enveloppe waarmee de documenten werden opgestuurd.

Op 19 oktober 2023 bezorgt u enkele opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 10 oktober 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek op 21 september 2022 reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'De leeftijd wordt bepaald op 21.5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, geboren in 1385 (omgezet 21 maart 2006 – 20 maart 2007; CGVS, 7), ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Daarnaast kunnen er echter serieuze vraagtekens geplaatst worden bij het werk van uw vader. Uw verklaringen over het tijdsframe van zijn tewerkstelling waren intern tegenstrijdig alsook kwamen ze niet overeen met de inhoud van de documenten die u voorlegde, noch met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Zo beweerde u dat hij in 2014 voor één jaar voor de Chinezen had gewerkt (CGVS, 9). Uit zijn werkcertificaten, die u heeft voorgelegd, bleek echter dat hij van 2004 tot 2008 bij hen tewerkgesteld was (doc 4 en 5). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd stelde u dat u reeds had gezegd niet te weten wanneer hij voor de Chinezen begon te werken

(CGVS, 9). Vervolgens herhaalde u dat uw vader in 2014 begon maar dat u dit niet zeker bent (CGVS, 10). Wanneer u vervolgens wordt gewezen op het feit dat deze info op de door u neergelegde documenten staat verklaarde u deze niet te hebben bekeken of gelezen (CGVS, 10). Van iemand die documenten neerlegt ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming mag men verwachten dat deze de inhoud ervan kent. Dat u geen interesse toont in de door u neergelegde documenten komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Nadien zou uw vader drie jaar voor het leger hebben gewerkt verklaarde u (CGVS, 10 en 13) om in 1395 (omgezet 20 maart 2016- 20 maart 2017) bodyguard te worden van de burgemeester van Jalalabad, L. A. K. Tot aan de machtsovername zou uw vader enkel voor hem hebben gewerkt (CGVS, 14-15). Dit kan echter niet kloppen volgens de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. L. A. K. zou reeds in 2015 ontslagen zijn als burgemeester van Jalalabad en vervolgens zijn er verschillende andere personen burgemeester van Jalalabad geweest (zie info toegevoegd aan het administratief dossier). Dat uw vader dan in 2017 voor L. A. K. als burgemeester van Jalalabad zou beginnen werken zijn kan dan ook niet worden gevolgd. Er schort duidelijk iets aan uw relaas omtrent het tijds kader van uw vaders tewerkstelling wat twijfels doet rijzen of hij wel degelijk ooit actief is geweest in het leger of bij de buitenlandse- en binnenlandse mogelijkheden.

Uw gebrekkige kennis over de inhoud van zijn werk versterken deze twijfel. Zo had u geen idee wat de taken waren van uw vader bij het leger (CGVS, 11). Uit zijn certificaten had u afgeleid dat hij mechaniker was en dat hij af en toe in Kabul was gestationeerd. Spontaan kon u er echter niets over zeggen. (CGVS, 11). Zijn rang en bataljon kende u niet, noch wist u of hij bepaalde soldaten aanstuurde (CGVS, 11-12). Evenmin kon u toelichten op welke manier uw vader betrokken was bij de Amerikaanse strijdkrachten (CGVS, 13). Nochtans legde u er een trainingscertificaat van voor (doc 7). U zou het document echter niet kunnen lezen hebben omdat het in het Engels is opgesteld. Echter kan men verwachten van u dat u de nodige inspanningen doet om te weten te komen welke documenten u neerlegt ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming. Het is frappant dat u zo weinig wist te vertellen over zijn werk. U was immers de oudste zoon van het gezin en in de periode dat hij in het leger zat ('14 -'17), was u zeker oud genoeg om er met hem over te praten. Het is niet geloofwaardig dat hij het er enkel met uw moeder over zou hebben gehad (CGVS, 13). Uzelf zou er overigens nooit naar gevraagd hebben (CGVS, 11). Dat u bovendien verklaarde dat u niet informeerde naar het werk van uw vader omdat u het niet belangrijk vond kan evenmin overtuigen (CGVS, 13). Daar u samen met uw vader omwille van zijn tewerkstelling Afghanistan diende te verlaten (CGVS, 20) kan men verwachten dat u uw vader, minstens na vertrek, hierover de nodige vragen zou hebben gesteld. Bovendien heeft u intussen tijd genoeg gehad om bij uw moeder informatie erover in te winnen. U gaf aan nog regelmatig met haar in contact te staan (CGVS, 16). Het is immers hét gegeven waarop uw gehele asielrelaas is gestoeld. Het totale gebrek aan kennis over de job van uw vader in combinatie met de desinteresse die u ervoor toont, versterken de vermoedens dat er iets fundamenteel schort aan uw relaas.

Wat er ook van zij, uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader meerdere keren bedreigd werd door de taliban omwille van zijn job.

Omwille van volgende redenen kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de problemen die uw vader zou hebben gekend of zou dienen te vrezen.

Zo is het hoogst onduidelijk welke bedreigingen uw vader juist heeft ontvangen. U sprak telkens over 'fysieke', 'telefonische' en 'persoonlijke' bedreigingen (CGVS, 13 en 21) maar u had geen idee wat er werd gezegd, noch wist u hoeveel keer hij op die manier was benaderd (CGVS, 21-23). Verder wist u niet goed waar uw vader 'fysiek' werd bedreigd, noch wist u door wie. U verklaringen hieromtrent waren bovendien niet eenduidig. Zo vermeldde u eerst dat hij in zijn dienst was toen hij de bedreigingen kreeg (CGVS, 21) maar evenzeer verklaarde u geen idee te hebben door wie of waar hij benaderd werd (CGVS, 23). Verder verklaarde u dat de iman en de neven van uw vader (die talibanleden waren) de bedreigingen hadden overgebracht (CGVS, 20). U kan eigenlijk weinig of niks zeggen over de bedreigingen. Het is niet aannemelijk dat u er niet meer en duidelijker over wist te vertellen. Het betroffen immers zeer ernstige bedreigingen die mogelijks een serieuze impact konden hebben op de veiligheidssituatie van uw hele gezin. Het is niet serieus te nemen dat zulke zaken u, naar eigen zeggen, niet interesseerden (CGVS, 23). Evenmin is het

geloofwaardig dat uw vader hier enkel met uw moeder over zou hebben gesproken en niet met u, de oudste zoon van het gezin (CGVS, 21). Bovendien verklaarde u regelmatig in contact te staan met uw moeder in Afghanistan (CGVS, 16). Zij zou u ondertussen uitgebreid hebben kunnen inlichten over deze bedreigingen. Dat zij naliel dit te doen is niet aannemelijk en van uwentwege getuigt het daarenboven van nalatigheid en desinteresse in uw eigen problematiek. Dit alles ondermijnt uw geloofwaardigheid nog meer.

Verder waren uw verklaringen omtrent de dreigbrief die werd verstuurd door de taliban, erg vaag. Over de inhoud wist u min of meer iets te zeggen (CGVS, 22) maar u wist niet wanneer de brief exact werd verstuurd (CGVS, 21). De datum zou namelijk neergeschreven zijn in de islamitische kalender waarvan u de gebruikswijze niet kende (CGVS, 21). Dat is toch opvallend. Van een verzoeker mag verwacht worden dat hij de volledige inhoud van dreigbrieven, die de directe oorzaak van zijn problemen vormen, uitvoerig kan toelichten. Zeker als hij beweert geschoold te zijn. Deze brieven vormen immers de kern van zijn asielrelaas. U heeft, in het afgelopen jaar dat u in België bent, tijd – en kansen genoeg gehad om te achterhalen wanneer de brief exact werd verstuurd. Het feit dat u naliel dit te doen getuigt van een desinteresse in uw verzoek om internationale bescherming. Wie van de taliban verantwoordelijk was voor het bezorgen van de dreigbrief kan u niet zeggen. Zo zou hij volgens u verstuurd zijn door de geheime dienst van Nangarhar (CGVS, 23) maar na vertaling bleek dat hij ondertekend was door M. A. M., de administratief verantwoordelijke van de taliban voor de provincie Nangarhar (vertaling dreigbrief). Uw onnauwkeurige verklaringen betreffende de dreigbrief komen uw algemene geloofwaardigheid allerminst ten goede.

Daarnaast is de afwachtende houding van de taliban opmerkelijk te noemen. De dreigbrief zou reeds zijn verstuurd in 2015, ongeveer anderhalf jaar voordat hij zijn job bij het Afgaanse leger opgaf. Gedurende die periode ontving hij nog talloze bedreigingen maar de taliban heeft er nooit gevolg aan gegeven (CGVS, 22). Uw vader kon gewoon verder blijven werken zonder dat de taliban hem effectief trachtte te vervolgen. Dat is toch opvallend. Uit de aanhoudende bedreigingen valt af te leiden dat ze een belangrijk target van hem hadden gemaakt. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat ze dit anderhalf jaar op hun beloop zouden laten. Volgens u zouden ze geen kans hebben gehad om hem te pakken omdat hij met het leger steeds in Kabul – of op missie was (CGVS, 22). Dat druist echter in tegen uw eerdere bewering dat de taliban wisten dat hij soms over huis kwam (CGVS, 21). Er waren met andere woorden momenten genoeg wanneer ze hem konden vermoorden. Als ze hem bovendien 'fysiek' konden bedreigen dan konden ze hem ook 'fysiek' aanvallen. Deze vaststelling komt uw geloofwaardigheid evenmin ten goede.

Verder is het onduidelijk wat uiteindelijk de reden was voor uw vaders vertrek bij het leger. Hij had immers anderhalf jaar ongestoord kunnen verder werken. Zelf had u geen idee. Hij zou uit veiligheidsoverwegingen gestopt zijn maar u kon niet zeggen wat de directe aanleiding was (CGVS, 14 en 22). Gezien de impact die het moet hebben gehad op uw familie is het markant dat u niet beter op de hoogte bent van de beweegredenen van uw vader om van job te veranderen. Bovendien is het opvallend dat hij koos voor een functie bij het stadsbestuur van Jalalabad. U beweerde immers dat in de ogen van de taliban iedereen die voor de overheid werkte als slaaf van de Amerikanen werd aanzien, wat even erg was als in dienst zijn van de buitenlanders zelf (CGVS, 20 en 24). Met de burgemeester van Jalalabad als baas bleef hij werkzaam voor de overheid, wat volgens uw redenering niet per sé veiliger was. Tegelijk sprak u zichzelf hiermee tegen. Eerder tijdens het persoonlijk onderhoud had u immers reeds verklaard dat hij wellicht van job veranderd was omdat hij dan voor een Afgaan zou werken en niet voor de buitenlanders (CGVS, 14). Ook is het niet geheel duidelijk of hij nog bedreigingen had ontvangen nadat hij van job was veranderd. Initieel beweerde u van wel (CGVS, 14) maar toen u er opnieuw naar werd gevraagd op het einde van het persoonlijk onderhoud verklaarde u niet zeker te zijn (CGVS, 22-23). Door de vele tegenstrijdigheden is de logische samenhang in uw relaas ver te zoeken. Het doet vermoeden dat uw vader helemaal niet bedreigd werd door de taliban en komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de bedreigingen die uw vader zou hebben ontvangen, toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan. Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, wat niet wordt aangenomen en waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging (supra), is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Ook wat betreft uw eigen problemen, overtuigen uw verklaringen niet. Zo zou u eenmalig aangesproken zijn door de taliban omwille van de job van uw vader. Allereest wist u niet meer wanneer dit voorval juist had plaatsgevonden (CGVS, 23). Bovendien sprak u zichzelf hierover tegen. Initieel verklaarde u dat hij voor het leger werkte toen u de bedreigingen kreeg (CGVS, 23) maar even later beweerde u niet meer te weten waar hij toen werkte, bij het leger of voor de burgermeester van Jalalabad (CGVS, 24). Daarnaast was u redelijk

vaag over de inhoud van de bedreiging aan uw adres. Uw vader moest stoppen met zijn werk voor de overheid omdat ze hem anders, samen met u en uw gehele familie, schade zouden toebrengen. Dat is het enige dat u er over kon vertellen (CGVS, 23-24). Door het feit dat uw verklaringen over dit incident zo beperkt en tegenstrijdig waren, wordt uw geloofwaardigheid ernstig ondermijnd.

Verder waren uw verklaringen betreffende de problemen die uw familie had ondervonden na uw vertrek eveneens niet eenduidig. Zowel de taliban als andere dorpsgenoten zouden op zoek zijn naar u en uw vader maar het was zeer onduidelijk hoe ze deze boodschap juist overbrachten en wie ze daarbij nog viseerden (CGVS, 16). Aanvankelijk leek het dat uw moeder geen doelwit was daar u verklaarde dat ze niet aan uw moeder maar aan uw neef naar uw vader vroegen (CGVS, 25). Even later bleek dat ze tijdens dit bezoek aan uw neef echter wel op zoek waren naar uw moeder en broers (CGVS, 25). Weliswaar zonder resultaat want ze hadden zich op tijd verschanst bij de burelen. Hieruit bleek bovendien dat niet alleen uw moeder maar ook uw broers een target schenen te zijn (CGVS, 25). Ze konden niet naar buiten gaan of boodschappen doen (CGVS, 25). Niet veel later sprak u dat echter alweer tegen door te beweren dat uw broers gewoon naar school konden gaan en niet werden lastiggevallen door de taliban (CGVS, 26). U had trouwens geen idee wat de taliban net hadden gezegd tijdens deze huiszoeking bij uw neef (CGVS, 26). Verder verklaarde u dat uw moeder niet exact kon zeggen hoeveel keer de taliban nog waren gepasseerd bij uw ouderlijk huis. Ze was immers ingetrokken bij uw neef en dus niet thuis op de momenten dat ze langs kwamen. Tegelijkertijd wist ze echter wel dat de taliban ook op zoek waren naar documenten van uw vader (CGVS, 25). Het is niet te verklaren hoe ze hiervan op de hoogte was aangezien ze zelf verklaard had niet thuis te zijn op die momenten. Het feit dat uw moeder en broers niet meer in jullie huis woonden is trouwens geen verklaring voor het feit dat uw moeder en broers, afgezien van de ene huiszoeking bij uw neef, niet meer benaderd werden door de taliban (CGVS, 26). Als ze werkelijk uw familie en dus uw moeder en broer viseerden, kan er aangenomen worden dat de taliban hen in de tussentijd wel gevonden zouden hebben. Uw verklaringen omtrent de bedreigingen na uw vertrek uit Afghanistan bevatten te veel hiaten om er ook maar enigszins geloof aan te hechten.

Tenslotte getuigt het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen, met uitzondering van Bulgarije, Zwitserland en Oostenrijk waar u naliet de uitkomst van uw aanvraag af te wachten, van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij zo snel mogelijk na aankomst in Europa een asielaanvraag indient én dat hij de beslissing ervan afwacht. Dat u naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofd en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Bijgevolg is de bewijskracht van de certificaten over het werk van uw vader eerder relatief aangezien er sterke vraagtekens geplaatst worden bij zijn tewerkstelling. Hetzelfde geldt voor zijn bankkaarten. Zijn taskara toont hoogstens zijn identiteit aan en voegt verder niks toe aan uw asielmotieven. Aan uw persoonlijke taskara wordt eveneens niet veel waarde gehecht aangezien deze uw leugenachtige verklaringen over uw leeftijd diende te staven. Bovendien zegt uw taskara niks over uw beweerdde problemen. Gezien bovenstaande vaststellingen betreffende de dreigbrief is de bewijswaarde van deze brief ook zeer relatief. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)) blijkt bovendien dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Verder legde u enkele foto's neer van uw vader in legeruniform. Hoewel ze uw relaas kracht bijzetten dat hij effectief in het leger heeft gezeten, is het niet bewezen dat het effectief uw vader betreft. Ook de foto waar jullie beiden opstaan toont dit niet per sé aan. Bovendien zeggen ze niets over uw beweerdde problemen. De enveloppe is louter een indicatie dat u post heeft ontvangen vanuit Afghanistan.

Op 19 oktober 2023 maakte u opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud over aan het CGVS. Er dient te worden gesteld dat geen enkele van de correcties die u doorgaf betrekking hebben op de

argumentatie over de ongeloofwaardigheid van uw verhaal. Zo corrigeert u enkel iets over de manier waarop u uw documenten vanuit Afghanistan heeft ontvangen. Dit werd volgens uw post factum verklaring foutief genoteerd maar dat heeft verder geen impact op de weigeringsbeslissing.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI

Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond,

burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook

besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het

uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. U vermeldt dat mensen die Afghanistan hebben verlaten door de Taliban aanzien worden als 'kafirs' (andersgelovigen) maar u laat na dit te individualiseren of te concretiseren (CGVS, 26). Bovendien verklaarde u nog steeds praktiserend moslim te zijn (CGVS, 8).

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Zo werpt u louter op dat u uw kapsel en kledingstijl heeft veranderd en dat u zich de Belgische levensstijl eigen heeft gemaakt (CGVS, 20 en 26).

In dit verband moet erop gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij, haartooi en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat uw stijl van kledij en haar deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekende partij een manifeste appreciatiefout en schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de onpartijdigheidsplicht, en de samenwerkingsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en hij tracht deze te weerleggen. Volgens verzoeker begaat verweerder een manifeste appreciatiefout. Verzoeker is van oordeel dat hem de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend omwille van zijn persoonlijke problemen met de taliban, en omwille van het behoren tot de sociale groep van 'verwesterde Afghanen' omdat hij bij terugkeer volgens hem zo zal gepercipieerd worden door de taliban.

Voorts benadrukt verzoeker dat hem minstens de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend waarbij hij wijst op de veiligheidssituatie en humanitaire situatie in Afghanistan.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 21 februari 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA "Afghanistan: Security Situation" van augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van december 2023;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- UNAMA "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023 ;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023;
- EUAA COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments van 2 februari 2024 ;
- EUAA Afghanistan – Country focus van november 2024.

3.2. Verzoeker maakt op 24 februari 2025 een aanvullende nota over waarin hij ingaat op de situatie in Afghanistan. Verzoeker geeft aan de hand van een reeks bronnen zijn visie weer op de situatie en antwoordt op de aanvullende nota van de commissaris-generaal.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek

kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker stelt dat hij vreest voor vervolging door de taliban omwille van persoonlijke problemen met hen en omwille van het behoren tot de sociale groep van verwesterde Afghanen.

In eerste instantie gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing.

De omgang met de kalender en data – inclusief geboortedata – is voor Afghanen volgens verzoeker een abstract gegeven. Geboortedata en het huidige jaartal zijn zelfs meestal ongekend. Op een taskara wordt daarom in plaats van een exacte geboortedatum door gebrek aan geboorteregisters in ziekenhuizen eerder geschat hoe oud iemand op grond van zijn uiterlijk zou kunnen zijn. Die informatie wordt dan gebruikt voor het vermelden van een geboortedatum of leeftijd. Er is geen sprake van geboorteregisters, behalve in sommige grote steden, althans voor de machtsovername van 2021. Afghanen hechten niet dezelfde waarde aan een geboortedatum of leeftijd als in het Westen. De middelen bestaan hiertoe niet volgens verzoeker. Uit de verklaringen van verzoeker is volgens hem ook gebleken dat hij dit heeft aangegeven. Verzoeker poogde volgens hem de asielinstanties bijgevolg niet te misleiden.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de foutieve verklaringen van verzoeker over zijn leeftijd slechts een zeer beperkte invloed hebben op de geloofwaardigheid van het asielaanvraag in zijn geheel. Uit de hiernavolgende bespreking zal echter blijken dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat zijn relaas op heel wat andere gronden terecht door de commissaris-generaal als ongeloofwaardig werd bevonden. Voormelde motieven over de leeftijd van verzoeker zijn dan ook overbodige motieven.

In verband met zijn vrees met betrekking tot het relaas en de werkzaamheden van zijn vader geeft verzoeker aan dat zijn vader eerst werkzaam was voor de Chinezen, dan in het leger en uiteindelijk als lijfwacht voor een burgemeester. Tijdens de werkzaamheden bij het leger werkte zijn vader ook voor de Amerikanen. Verweerder trekt de waarachtigheid van deze vrees in twijfel omdat hij van oordeel is dat verzoeker de

gebeurtenissen moeilijk in de tijd plaatst, onvoldoende uitleg geeft over de neergelegde documenten, niet genoeg informatie verstrekt over het werk van zijn vader en de familieband niet bewijst. Er moet volgens verzoeker, ten eerste, op gewezen worden dat Afghanen niet dezelfde aandacht schenken aan documenten en tijdsbepaling. Men kan het hem dus niet kwalijk nemen niet grondiger te hebben geïnformeerd naar de neergelegde documenten. Ten tweede, heeft verzoeker niet de gelegenheid gehad om grondiger in te gaan op de werkzaamheden van zijn vader. Ten derde, stelde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud in de war te zijn door de moeilijke gebeurtenissen en de verdwijning van zijn vader. Dit verklaart volgens verzoeker de verwarring in zijn verklaringen. Ten vierde, wil verzoeker de aandacht vestigen op het feit dat de stelling van verweerder dat documenten enkel geloofwaardig bevonden verklaringen kunnen ondersteunen evenals dat documenten niet kunnen worden weerhouden daar men deze door corruptie kan bekomen en dat er valse Afghaanse documenten in omloop zijn, niet kan worden bijgetreden.

De bestreden beslissing bevat op dit punt de volgende motieven:

“Daarnaast kunnen er echter serieuze vraagtekens geplaatst worden bij het werk van uw vader. Uw verklaringen over het tijdsframe van zijn tewerkstelling waren intern tegenstrijdig alsook kwamen ze niet overeen met de inhoud van de documenten die u voorlegde, noch met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Zo beweerde u dat hij in 2014 voor één jaar voor de Chinezen had gewerkt (CGVS, 9). Uit zijn werkcificaten, die u heeft voorgelegd, bleek echter dat hij van 2004 tot 2008 bij hen tewerkgesteld was (doc 4 en 5). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd stelde u dat u reeds had gezegd niet te weten wanneer hij voor de Chinezen begon te werken (CGVS, 9). Vervolgens herhaalde u dat uw vader in 2014 begon maar dat u dit niet zeker bent (CGVS, 10). Wanneer u vervolgens wordt gewezen op het feit dat deze info op de door u neergelegde documenten staat verklaarde u deze niet te hebben bekeken of gelezen (CGVS, 10). Van iemand die documenten neerlegt ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming mag men verwachten dat deze de inhoud ervan kent. Dat u geen interesse toont in de door u neergelegde documenten komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Nadien zou uw vader drie jaar voor het leger hebben gewerkt verklaarde u (CGVS, 10 en 13) om in 1395 (omgezet 20 maart 2016- 20 maart 2017) bodyguard te worden van de burgemeester van Jalalabad, L. A. K. Tot aan de machtsovername zou uw vader enkel voor hem hebben gewerkt (CGVS, 14-15). Dit kan echter niet kloppen volgens de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. L. A. K. zou reeds in 2015 ontslagen zijn als burgemeester van Jalalabad en vervolgens zijn er verschillende andere personen burgemeester van Jalalabad geweest (zie info toegevoegd aan het administratief dossier). Dat uw vader dan in 2017 voor L. A. K. als burgemeester van Jalalabad zou beginnen werken zijn kan dan ook niet worden gevolgd. Er schort duidelijk iets aan uw relaas omtrent het tijds kader van uw vaders tewerkstelling wat twijfels doet rijzen of hij wel degelijk ooit actief is geweest in het leger of bij de buitenlandse- en binnenlandse mogendheden.

Uw gebrekkige kennis over de inhoud van zijn werk versterken deze twijfel. Zo had u geen idee wat de taken waren van uw vader bij het leger (CGVS, 11). Uit zijn certificaten had u afgeleid dat hij mekanieker was en dat hij af en toe in Kabul was gestationeerd. Spontaan kon u er echter niets over zeggen. (CGVS, 11). Zijn rang en bataljon kende u niet, noch wist u of hij bepaalde soldaten aanstuurde (CGVS, 11-12). Evenmin kon u toelichten op welke manier uw vader betrokken was bij de Amerikaanse strijdkrachten (CGVS, 13). Nochtans legde u er een trainingscertificaat van voor (doc 7). U zou het document echter niet kunnen lezen hebben omdat het in het Engels is opgesteld. Echter kan men verwachten van u dat u de nodige inspanningen doet om te weten te komen welke documenten u neerlegt ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming. Het is frappant dat u zo weinig wist te vertellen over zijn werk. U was immers de oudste zoon van het gezin en in de periode dat hij in het leger zat ('14 -'17), was u zeker oud genoeg om er met hem over te praten. Het is niet geloofwaardig dat hij het er enkel met uw moeder over zou hebben gehad (CGVS, 13). Uzelf zou er overigens nooit naar gevraagd hebben (CGVS, 11). Dat u bovendien verklaarde dat u niet informeerde naar het werk van uw vader omdat u het niet belangrijk vond kan evenmin overtuigen (CGVS, 13). Daar u samen met uw vader omwille van zijn tewerkstelling Afghanistan diende te verlaten (CGVS, 20) kan men verwachten dat u uw vader, minstens na vertrek, hierover de nodige vragen zou hebben gesteld. Bovendien heeft u intussen tijd genoeg gehad om bij uw moeder informatie erover in te winnen. U gaf aan nog regelmatig met haar in contact te staan (CGVS, 16). Het is immers hét gegeven waarop uw gehele asielrelaas is gestoeld. Het totale gebrek aan kennis over de job van uw vader in combinatie met de desinteresse die u ervoor toont, versterken de vermoedens dat er iets fundamenteel schort aan uw relaas.

Wat er ook van zij, uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/>

country-guidance-afghanistan-january-2023 en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader meerdere keren bedreigd werd door de taliban omwille van zijn job.

Omwille van volgende redenen kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de problemen die uw vader zou hebben gekend of zou dienen te vrezen.

Zo is het hoogst onduidelijk welke bedreigingen uw vader juist heeft ontvangen. U sprak telkens over 'fysieke', 'telefonische' en 'persoonlijke' bedreigingen (CGVS, 13 en 21) maar u had geen idee wat er werd gezegd, noch wist u hoeveel keer hij op die manier was benaderd (CGVS, 21-23). Verder wist u niet goed waar uw vader 'fysiek' werd bedreigd, noch wist u door wie. Uw verklaringen hieromtrent waren bovendien niet eenduidig. Zo vermeldde u eerst dat hij in zijn dienst was toen hij de bedreigingen kreeg (CGVS, 21) maar evenzeer verklaarde u geen idee te hebben door wie of waar hij benaderd werd (CGVS, 23). Verder verklaarde u dat de iman en de neven van uw vader (die talibanleden waren) de bedreigingen hadden overgebracht (CGVS, 20). U kan eigenlijk weinig of niks zeggen over de bedreigingen. Het is niet aannemelijk dat u er niet meer en duidelijker over wist te vertellen. Het betroffen immers zeer ernstige bedreigingen die mogelijks een serieuze impact konden hebben op de veiligheidssituatie van uw hele gezin. Het is niet serieus te nemen dat zulke zaken u, naar eigen zeggen, niet interesseerden (CGVS, 23). Evenmin is het geloofwaardig dat uw vader hier enkel met uw moeder over zou hebben gesproken en niet met u, de oudste zoon van het gezin (CGVS, 21). Bovendien verklaarde u regelmatig in contact te staan met uw moeder in Afghanistan (CGVS, 16). Zij zou u ondertussen uitgebreid hebben kunnen inlichten over deze bedreigingen. Dat zij naliet dit te doen is niet aannemelijk en van uwentwege getuigt het daarenboven van nalatigheid en desinteresse in uw eigen problematiek. Dit alles ondermijnt uw geloofwaardigheid nog meer.

Verder waren uw verklaringen omtrent de dreigbrief die werd verstuurd door de taliban, erg vaag. Over de inhoud wist u min of meer iets te zeggen (CGVS, 22) maar u wist niet wanneer de brief exact werd verstuurd (CGVS, 21). De datum zou namelijk neergeschreven zijn in de islamitische kalender waarvan u de gebruikswijze niet kende (CGVS, 21). Dat is toch opvallend. Van een verzoeker mag verwacht worden dat hij de volledige inhoud van dreigbrieven, die de directe oorzaak van zijn problemen vormen, uitvoerig kan toelichten. Zeker als hij beweert geschoold te zijn. Deze brieven vormen immers de kern van zijn asielrelaas. U heeft, in het afgelopen jaar dat u in België bent, tijd – en kansen genoeg gehad om te achterhalen wanneer de brief exact werd verstuurd. Het feit dat u naliet dit te doen getuigt van een desinteresse in uw verzoek om internationale bescherming. Wie van de taliban verantwoordelijk was voor het bezorgen van de dreigbrief kan u niet zeggen. Zo zou hij volgens u verstuurd zijn door de geheime dienst van Nangarhar (CGVS, 23) maar na vertaling bleek dat hij ondertekend was door M. A. M., de administratief verantwoordelijke van de taliban voor de provincie Nangarhar (vertaling dreigbrief). Uw onnauwkeurige verklaringen betreffende de dreigbrief komen uw algemene geloofwaardigheid allerminst ten goede.

Daarnaast is de afwachtende houding van de taliban opmerkelijk te noemen. De dreigbrief zou reeds zijn verstuurd in 2015, ongeveer anderhalf jaar voordat hij zijn job bij het Afghaanse leger opgaf. Gedurende die periode ontving hij nog talloze bedreigingen maar de taliban heeft er nooit gevolg aan gegeven (CGVS, 22). Uw vader kon gewoon verder blijven werken zonder dat de taliban hem effectief trachtte te vervolgen. Dat is toch opvallend. Uit de aanhoudende bedreigingen valt af te leiden dat ze een belangrijk target van hem hadden gemaakt. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat ze dit anderhalf jaar op hun beloop zouden laten. Volgens u zouden ze geen kans hebben gehad om hem te pakken omdat hij met het leger steeds in Kabul – of op missie was (CGVS, 22). Dat druist echter in tegen uw eerdere bewering dat de taliban wisten dat hij soms over huis kwam (CGVS, 21). Er waren met andere woorden momenten genoeg wanneer ze hem konden vermoorden. Als ze hem bovendien 'fysiek' konden bedreigen dan konden ze hem ook 'fysiek' aanvallen. Deze vaststelling komt uw geloofwaardigheid evenmin ten goede.

Verder is het onduidelijk wat uiteindelijk de reden was voor uw vaders vertrek bij het leger. Hij had immers anderhalf jaar ongestoord kunnen verder werken. Zelf had u geen idee. Hij zou uit veiligheidsoverwegingen gestopt zijn maar u kon niet zeggen wat de directe aanleiding was (CGVS, 14 en 22). Gezien de impact die het moet hebben gehad op uw familie is het markant dat u niet beter op de hoogte bent van de beweegredenen van uw vader om van job te veranderen. Bovendien is het opvallend dat hij koos voor een functie bij het stadsbestuur van Jalalabad. U beweerde immers dat in de ogen van de taliban iedereen die voor de overheid werkte als slaaf van de Amerikanen werd aanzien, wat even erg was als in dienst zijn van de buitenlanders zelf (CGVS, 20 en 24). Met de burgemeester van Jalalabad als baas bleef hij werkzaam voor de overheid, wat volgens uw redenering niet per sé veiliger was. Tegelijk sprak u zichzelf hiermee tegen. Eerder tijdens het persoonlijk onderhoud had u immers reeds verklaard dat hij wellicht van job veranderd was omdat hij dan voor een Afghaan zou werken en niet voor de buitenlanders (CGVS, 14). Ook is het niet geheel duidelijk of hij nog bedreigingen had ontvangen nadat hij van job was veranderd. Initieel beweerde u van wel

(CGVS, 14) maar toen u er opnieuw naar werd gevraagd op het einde van het persoonlijk onderhoud verklaarde u niet zeker te zijn (CGVS, 22-23). Door de vele tegenstrijdigheden is de logische samenhang in uw relaas ver te zoeken. Het doet vermoeden dat uw vader helemaal niet bedreigd werd door de taliban en komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de bedreigingen die uw vader zou hebben ontvangen, toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan. Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, wat niet wordt aangenomen en waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging (supra), is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken."

Verzoeker stelt nu dat Afghanistan niet dezelfde aandacht schenken aan documenten en tijdsbepaling, dat hij niet de gelegenheid heeft gehad om grondiger in te gaan op de werkzaamheden van zijn vader, en dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud stelde in de war te zijn door de moeilijke gebeurtenissen en de verdwijning van zijn vader. Verzoeker probeert daarmee dus de onduidelijkheden, tegenstrijdigheden, onduidelijke situering in de tijd, en lacunes in zijn verklaringen goed te praten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt nochtans, zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht motiveert, dat de verklaringen van verzoeker over het tijdsframe van de tewerkstelling van zijn vader niet alleen intern tegenstrijdig waren maar ook niet overeenkomen met de inhoud van de documenten die verzoeker voorlegde, noch met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en die zich in het administratief dossier bevindt. Er mag van verzoeker verwacht worden dat hij op zijn minst op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij voorlegt om zijn asielrelaas te staven. Dit blijkt in casu niet het geval. Bovendien spreekt de inhoud van deze stukken de verklaringen van verzoeker tegen, wat de geloofwaardigheid van het asielrelaas ernstig ondermijnt. Verder blijkt uit het verslag van het onderhoud op het CGVS dat de protection officer open vragen stelde en dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid kreeg uit te wijden over het werk van zijn vader. Verzoeker maakt het tegendeel niet aannemelijk en beperkt zich tot een loutere bewering waar hij stelt dat dit niet het geval zou zijn. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt bovendien dat hij een erg gebrekkige kennis heeft over de inhoud van het werk van zijn vader. De verwijzingen in de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal besliste tot de ongeloofwaardigheid van het relaas en die hierboven worden weergegeven, zijn pertinent en de Raad onderschrijft ze ook. Ze vinden allen steun in de stukken van het administratief dossier. De Raad is dan ook, net als de commissaris-generaal, van oordeel dat het totale gebrek aan kennis over de job van zijn vader in combinatie met de desinteresse die verzoeker ervoor toont om meer informatie daarover te weten te komen, de geloofwaardigheid van het relaas ondermijnt. De Raad acht het asielrelaas van verzoeker dan ook niet geloofwaardig.

Verzoeker toonde de band met zijn vader volgens hem aan door zijn eigen taskara en de taskara van zijn vader neer te leggen. Uit de namen kan de verwantschap worden afgeleid. Daarnaast, heeft verzoeker een foto neergelegd van zichzelf samen met zijn vader. Verzoeker gaf tevens werkdocumenten mee van zijn vader. Hiermee toont hij de verschillende tewerkstellingen voor buitenlanders en voor de Afghaanse overheid aan. Er werd evenzeer een foto van de vader in legeruniform neergelegd. Verzoeker verwijst evenzeer naar de informatie waaruit blijkt dat hij als familielid van iemand die voor het leger werkzaam was een risico tot vervolging kent. Hieruit volgt volgens verzoeker dat verweerder een verkeerde lezing doet van de COI Focus van januari 2023 door een bijkomende voorwaarde te stellen aan het feit dat een familielid voor het ANSF werkte om te kunnen aannemen dat er een risico tot vervolging bestaat. Voor de machtsovername konden de taliban volgens verzoeker door de aanwezigheid van de overheid in het dorp de vader van verzoeker moeilijker fysiek aanpakken dan na de machtsovername. Verzoeker vertrok naar eigen zeggen verder met zijn vader maar die geraakte onderweg naar Europa vermist. Verzoeker en zijn familie verkeren zonder nieuws terwijl de taliban op zoek zijn naar de vader van verzoeker. Verzoeker vordert, ondergeschikt, dat hem het voordeel van de twijfel wordt gegund.

De bestreden beslissing bevat op deze punten de volgende motieven:

"Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de bedreigingen die uw vader zou hebben ontvangen, toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan. Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, wat niet wordt aangenomen en waarvan u a priori niet aannemelijk

maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging (supra), is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Ook wat betreft uw eigen problemen, overtuigen uw verklaringen niet. Zo zou u eenmalig aangesproken zijn door de taliban omwille van de job van uw vader. Allereerst wist u niet meer wanneer dit voorval juist had plaatsgevonden (CGVS, 23). Bovendien sprak u zichzelf hierover tegen. Initieel verklaarde u dat hij voor het leger werkte toen u de bedreigingen kreeg (CGVS, 23) maar even later beweerde u niet meer te weten waar hij toen werkte, bij het leger of voor de burgemeester van Jalalabad (CGVS, 24). Daarnaast was u redelijk vaag over de inhoud van de bedreiging aan uw adres. Uw vader moest stoppen met zijn werk voor de overheid omdat ze hem anders, samen met u en uw gehele familie, schade zouden toebrengen. Dat is het enige dat u er over kon vertellen (CGVS, 23-24). Door het feit dat uw verklaringen over dit incident zo beperkt en tegenstrijdig waren, wordt uw geloofwaardigheid ernstig ondermijnd.

Verder waren uw verklaringen betreffende de problemen die uw familie had ondervonden na uw vertrek eveneens niet eenduidig. Zowel de taliban als andere dorpsgenoten zouden op zoek zijn naar u en uw vader maar het was zeer onduidelijk hoe ze deze boodschap juist overbrachten en wie ze daarbij nog viseerden (CGVS, 16). Aanvankelijk leek het dat uw moeder geen doelwit was daar u verklaarde dat ze niet aan uw moeder maar aan uw neef naar uw vader vroegen (CGVS, 25). Even later bleek dat ze tijdens dit bezoek aan uw neef echter wel op zoek waren naar uw moeder en broers (CGVS, 25). Weliswaar zonder resultaat want ze hadden zich op tijd verschanst bij de burelen. Hieruit bleek bovendien dat niet alleen uw moeder maar ook uw broers een target schenen te zijn (CGVS, 25). Ze konden niet naar buiten gaan of boodschappen doen (CGVS, 25). Niet veel later sprak u dat echter alweer tegen door te beweren dat uw broers gewoon naar school konden gaan en niet werden lastiggevalen door de taliban (CGVS, 26). U had trouwens geen idee wat de taliban net hadden gezegd tijdens deze huiszoeking bij uw neef (CGVS, 26). Verder verklaarde u dat uw moeder niet exact kon zeggen hoeveel keer de taliban nog waren gepasseerd bij uw ouderlijk huis. Ze was immers ingetrokken bij uw neef en dus niet thuis op de momenten dat ze langs kwamen. Tegelijkertijd wist ze echter wel dat de taliban ook op zoek waren naar documenten van uw vader (CGVS, 25). Het is niet te verklaren hoe ze hiervan op de hoogte was aangezien ze zelf verklaard had niet thuis te zijn op die momenten. Het feit dat uw moeder en broers niet meer in jullie huis woonden is trouwens geen verklaring voor het feit dat uw moeder en broers, afgezien van de ene huiszoeking bij uw neef, niet meer benaderd werden door de taliban (CGVS, 26). Als ze werkelijk uw familie en dus uw moeder en broer viseerden, kan er aangenomen worden dat de taliban hen in de tussentijd wel gevonden zouden hebben. Uw verklaringen omtrent de bedreigingen na uw vertrek uit Afghanistan bevatten te veel hiaten om er ook maar enigszins geloof aan te hechten.

(...)

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Bijgevolg is de bewijskracht van de certificaten over het werk van uw vader eerder relatief aangezien er sterke vraagtekens geplaatst worden bij zijn tewerkstelling. Hetzelfde geldt voor zijn bankkaarten. Zijn taskara toont hoogstens zijn identiteit aan en voegt verder niks toe aan uw asielmotieven. Aan uw persoonlijke taskara wordt eveneens niet veel waarde gehecht aangezien deze uw leugenachtige verklaringen over uw leeftijd diende te staven. Bovendien zegt uw taskara niks over uw beweerde problemen. Gezien bovenstaande vaststellingen betreffende de dreigbrief is de bewijswaarde van deze brief ook zeer relatief. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)) blijkt bovendien dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Verder legde u enkele foto's neer van uw vader in legeruniform. Hoewel ze uw relaas kracht bijzetten dat hij effectief in het leger heeft gezeten, is het niet bewezen dat het effectief uw vader betreft. Ook de foto waar jullie beiden opstaan toont dit niet per sé aan. Bovendien zeggen ze niets over uw beweerde problemen. De enveloppe is louter een indicatie dat u post heeft ontvangen vanuit Afghanistan."

De Raad kan de motivering in de bestreden beslissing volgen waar deze stelt dat aangezien de verklaringen van verzoeker over het werk van zijn vader, en die de kern van zijn asielaanspraak betreffen, als ongeloofwaardig werden beoordeeld, verzoeker ook zijn eigen beweerde problemen niet aannemelijk maakt. Zij zouden volgens verzoeker immers rechtstreeks voortkomen uit de problemen die zijn vader omwille van zijn werk met de taliban zou gehad hebben. Verder blijkt uit de objectieve informatie van het CGVS dat in Afghanistan inderdaad allerlei soorten documenten heel erg makkelijk kunnen verkregen worden omwille van de corruptie. De Raad is dan ook, net als de commissaris-generaal, van oordeel dat de neergelegde stukken enkel van

waarde zouden kunnen zijn wanneer ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Dit is in casu helemaal niet het geval. Wat de situatie betreft van de vader en familie van verzoeker na zijn vertrek herhaalt verzoeker in het kort in feite zijn verklaringen. De Raad stelt echter vast dat de commissaris-generaal op terechte wijze oordeelde dat de verklaringen van verzoeker over de problemen die zijn familie na zijn vertrek zou gekend hebben, niet eenduidig zijn en hiaten vertonen. Hoe dan ook maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij noch zijn familie problemen zou ondervinden met de taliban, aangezien verzoeker helemaal niet aannemelijk maakt dat zijn vader omwille van zijn werk ook problemen kende met de taliban. Het hele asielrelaas is immers gebaseerd op de beweerde problemen met de taliban van de vader van verzoeker, en dit relaas werd ongeloofwaardig bevonden.

Aangezien het relaas ongeloofwaardig werd bevonden is er in casu ook helemaal geen reden om verzoeker het voordeel van de twijfel toe te kennen.

Waar verzoeker nog zou betogen dat er geen rekening gehouden werd met zijn individuele situatie en de beoordeling van verweerder te streng is, kan hij hiermee zijn gebrekkige, weinig doorleefde en ongeloofwaardige verklaringen geenszins verschonen. De commissaris-generaal kan gevolgd worden in zijn oordeel dat in casu van verzoeker kan verwacht worden dat hij consistente, doorleefde en nauwkeurige verklaringen aflegt over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing terecht werd overwogen dat verzoeker geen elementen heeft aangehaald die wijzen op een bijzonder kwetsbaar profiel.

Daarnaast stelt de Raad vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld.

Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker minstens 20,5 jaar (volgens het leeftijdsonderzoek) en dus geen infans meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden.

Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou, verzoekers advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

De Raad wijst erop dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten dient te weerleggen. Verzoeker dient zijn persoonlijke vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade in concreto aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier, gelet op hetgeen voorafgaat, evenwel in gebreke en maakt niet aannemelijk dat zijn verklaringen voldoen aan de voorwaarden om het voordeel van de twijfel te genieten overeenkomstig artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

De algemene informatie over de situatie in Afghanistan waaraan verzoeker in de inventaris der bronnen bij het verzoekschrift refereert, heeft geen betrekking op zijn persoon, noch op de persoonlijke feiten die hij aanvoert en kan dan ook niet volstaan om de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan aan te tonen.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Evenmin is artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, waar verzoeker ook naar verwijst, van toepassing.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering. Wat betreft zijn beweerde verwestering stelt verzoeker dat hij handelt tegen de wetten van de sharia in, die strikt worden toegepast, door om te gaan met Westerlingen, en bij terugkeer afkomstig te zijn uit het Westen (een – volgens taliban – ongelovig gebied). Dit zijn persoonlijke elementen die volgens verzoeker een gegronde vrees tot vervolging – en bijgevolg de toekenning van de vluchtelingenstatus ex artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet – staven. Verzoeker kwam in 2022 in België toe, en verliet zijn land van herkomst definitief na de machtsovername in 2021. Verzoeker verklaarde dat hij het kapsel en de kleren die hij in België draagt in Afghanistan niet zou kunnen dragen. Hij verklaarde ook dat ze in Afghanistan denken dat hij de overheid heeft verraden door naar Europa te zijn gegaan. De taliban hebben volgens verzoeker aangekondigd dat asielzoekers die na afwijzing in Europa zouden worden teruggestuurd naar Afghanistan zouden worden beticht en dat hun rechtbank over hun lot zou beslissen. De terugkeer uit het Westen en het verblijf in het Westen van verzoeker evenals de werkzaamheden van zijn vader en de bedreigingen die hieruit voortvloeien vormen volgens verzoeker persoonlijke factoren in zijn hoofde die een verhoogd risico tot ernstige schade met zich meebrengen, omdat de strikt opgelegde toepassing van de sharia door de taliban de bevolking ertoe verhindert om te gaan met ongelovigen – o.a. mensen die terugkeren uit het Westen – en deze te helpen.

Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip 'politieke overtuiging' houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3 §4, e) van de Vreemdelingenwet).

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip 'politieke overtuiging' ruim moet worden uitgelegd en, geïnterpreteerd in het licht van artikel 11 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het zich op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, Migracijos departamentas, 12 januari 2023, punten 26, 32).

Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip 'godsdienst' omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van

persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, Bahtiyar Fathi/Predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, 4 oktober 2018, pt. 78).

Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het forum internum – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het forum externum – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a., 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag *“dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald”* (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, punt 70).

De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45).

Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek mutatis mutandis ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022, p. 25 e.v.).

De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-facto-regering opnieuw het ‘Ministry for

Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto-talibanregering, evenals de provinciale de-facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van 'wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing', waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 45).

Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24).

In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met 'immorele inhoud' te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen.

Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders.

Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 55).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als ‘verwesterd’ worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als ‘verraders’ of ‘ongelovigen’. De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen ‘die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden’, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die ‘verwesterd’ zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 96-100).

De Raad benadrukt dat een door louter tijdsverloop mogelijk ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling. Verzoeker toont in dit verband niet in concreto

aan dat hij zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen. Evenmin toont verzoeker hiermee aan dat hij behoort tot een specifieke sociale groep.

Verzoeker duidt nergens in concreto aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is een volwassen man wiens vormende jaren zich grotendeels in Afghanistan hebben afgespeeld.

Door louter te verwijzen naar het feit dat hij omgaat met Westerlingen, en bij terugkeer afkomstig is uit het Westen, en dat hij zijn kapsel en kleren niet wil aanpassen in Afghanistan, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het loutere verblijf van verzoeker in het Westen en het feit dat hij Afghanistan enige tijd geleden verliet maakt niet dat verzoeker ipso facto een vrees voor vervolging koestert bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is des te meer het geval nu verzoeker geen enkel concreet element, behalve dan zijn verblijf in het Westen, en zijn kapsel en kleren, naar voor brengt om zijn zgn. verwestering te staven.

Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen.

Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker zou wijzen op het risico dat hij als verwesterde Afghaan loopt tijdens zijn terugreis naar zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat dergelijk betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa. Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt, en dat hij geen vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland aanvoert.

In zoverre verzoeker zich beroept op de verslechterde humanitaire situatie in Afghanistan na 15 augustus 2021, wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU). Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking 'op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade', met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende

en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen enkel concreet element bij dat betrekking heeft op zijn persoonlijke situatie en waaruit zou blijken dat hij zich bij terugkeer in een precare socio-economische en humanitaire situatie zou belanden. Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. Door louter te citeren uit dezelfde landenrapporten als diegene waarop de commissaris-generaal zich baseert en waarop bovenstaande analyse is gebaseerd toont verzoeker geenszins aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid

raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het National Resistance Front (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van hit and run-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de-facto autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de de-facto autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. ISKP daarentegen viseert zowel talibandoelwitten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers - de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de-facto strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024, p. 59: *"In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces."*) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de Country Guidance Afghanistan van mei 2024.

Gezien de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker maakt verzoeker niet aannemelijk dat er sprake is van individuele elementen die zouden maken dat er een ernstig risico is dat hij slachtoffer zou worden van willekeurig geweld bij terugkeer naar Nangarhar.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

De middelen zijn ongegrond.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend vijftientwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU